

szimbólikusak az emelőrudak, a nikkelezett gyermekágyak —

minden többet jelent, mint ami; a jelen jövővel vemhes,
s ez ad erőt mindannyiunknak a sietséghez s a türelemhez.

Csak hálósák ugyan, de úrhajóshacukának is beillenék,
amelyben fiam alszik, a kezeslábas, villámzárás öltözék.
Húsz év múlva talán a Marsról fog lesajnálni engem s a többi
leendő öreget
— mert igazukat ritkán tudják elnézéssel párosítani a csipájuk-nyitó
gyerekek —,

de fő, hogy igazuk volt, van s lesz.

— Gyerünk tovább, világ, gyerünk
tovább, fiam,

pipáld le apádat, füttyölj rá, aki istene van,
ami nekem sok, neked közel se legyen elég —
és ez lesz életemben a legboldogabb vereség.

IOAN ALEXANDRU

ERDÉLY

Erdő erdő hátán Erdély
Erdeiben. Élj szerencsével
Köztük szülőfölded szavával
A helyen ahol örködnöd kell a forró nagyidőben.

A dombokon most az emberek
Szürethez látnak. Nagy kosarakba gyűjtik
A fürtöket és életük történeteiről napjairól
Éjszakáiról és óráiról mesélnek.
Nagy semmiségeket mondanak
Ez az ő életük sava-borsa
Hagyják sodortatni maguk az égaljról
Csorgó vizektől előntve fénybe vontan
Megnyugodva az alkonyat szélén
A szabadságban. A világ csupán
A falu küszöbe amelyet illedelemmel
Átléphetés hogy összegyűjtsd a türelem
Harmatát hogy árnyékot ácsolj a napfényben
Hogy alászállj falud sorsába és váraozz.
Éber lesen váraozzik a szél a pásztori
Útkeresztződéseknél. A nyugvó föld
A hajnalt várja. Váraozzik a tó és a hazátlan
Sas: hogy az ember megtörje régi
Fogadalmát és keljen útra.
A domb útja a terhektől koptatott út
Erdély falvai között.
S a béke magva a levegőég
Termékenysége bölesőben sírdomb fölött
Ahova odalopakodhatsz váraozni
Ahol föllobbanthatod a vér nyomaikat és virrasztva
Váraozva töprenghetsz.
A falvak kimennek a mezőre és a mezőről
A mindenségbe ereszkednek és ilyenformán
Az utak távolában gondolják maguk.

A száraz búzát már rég behordták
Szőnyegre terítve kiválogatták
Az árnyas réten és a malmok
Elkezdik őszi meséjüket.
Fehér törölközőben meg is jelentek már
Az első kenyerek az ünnepi asztalon.
A fény most jó mint a forrásvíz
És nem nehéz eljutnod a rokonsághoz
S időnként hírt küldened a távolból
Hogy úton vagy és hamarosan
Megérkezel az erdőn át.
Az ég mindég közel van s védelmező
Az éj tele szárnyuhogással
Amelyek búcsút vesznek
S csivogva szállanak el a csillagok alatt.
Mostantól nem vész el már az ember
A túlságos messzeségekbe. Minden kimondhatatlanul
Beszédessé vált a dombokon
Elcsitult a lángingű
Lepkék villódzása.

Hogyan múltatták az időt errefelé
Költőink türelmesen az örökkévalóságban
A fáradozás ruhájában híven a szóhoz
S a nép reményeihez?
Coşbuc szerzetesi arcával a falu
Törzsének ága zsenge gyökereit
A vizek mellett futtatva s teremtve időben.
És Goga követte őt békével s az imakönyvben
Az ősök árnyaiba ütközött.
Amint lép a várakozás szelleme
Áhítattal szökken szárba a lilium és
Ugyanazon szelíd mormolással várják az emberek
Szívünk nappali estecsillagát.
Keskeny ösvényeken apró hegyi lovak
Viszik a völgyek kódét szétszorni odafönn
És a keresztutaknál már megtalálták
A jerkebárány éjszakai énekét.
Egy embert errefelé szenvedésbe
Törttek. A gödényekkel járt erre
Es ismerik őt a varakozástól kiegészített dombok
Az égalj alatt. Kimúlt bárány hazája
A pástor oszlopain.

Ha bár a magvakat ismerhetnénk eléggé
Uralnánk legalább ez égi harmatot
Szépen virágzanának a szép új rózsanéppel
Anyácskám mifelénk a nyitott ablakok.

Legyen hazád küszöböd anyanyelved ajtód
A méhrajzások kapujában amikor
A tölgyek koronái virágba szakadnak
Legyen szabad utad mely az asztalon álló
Lámpához vezet és élj
Örködve titokban a teied mellett.

JANCSIK PÁL fordítása